

Gorinchem, 18 april 2020

Beste vrienden,

Hoe het met mij gaat? Wel: voor de wind en uit de kunst! Ik begrijp de zin van die vraag. Al lange tijd heb ik niets over mezelf laten horen. Niet zoveel te vertellen.

Een kleine week geleden maakte ik een fietstocht (op een echte fiets, bovendien met een krakende trapper) - een aardige tocht van net iets meer dan 130 km., van 's ochtend 07.20 uur tot tegen 18.00 uur (langs molens, de Linge, de Korne en de Rijn). Dat spreekt boekdelen. Ik ben dankbaar dat God me de kracht geeft om door te gaan. Het werk in de landen waar ik mee te maken heb is nogal stevig, en met een slechte gezondheid zal het daar echt niet lukken.

Drie van mijn vier kinderen en alle 7 kleinkinderen wonen – sinds de verhuizing van Janida en Lesley naar Gorcum – in dezelfde woonplaats als ik. Ideaal! Eens per week eet ik bij Anselm, eens in de week bij Hedwig. Ook Wilfred, de oudste van mijn kinderen, zie ik tamelijk geregeld. Hij woont in Dordrecht.

Verder moet zus Bartalien het met me stellen, die ook wat huishoudelijk werk voor me doet, en tijdens mijn afwezigheid ook secretariaatswerk.

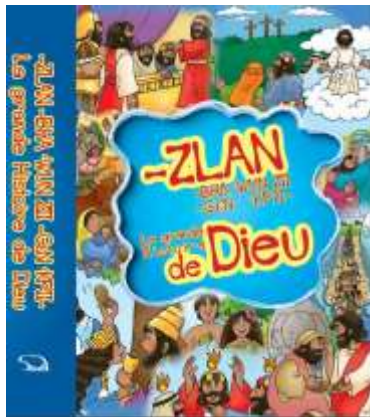
Nu hoor je wel van mij, maar vooral vanwege mijn werk dat een grote rol in mijn leven speelt. Maar wat ik verder doe? Om te beginnen heb ik mijn tuintje als bron van plezier. Verder ook wat sociale bezigheden (in de tijd van voor de corona-crisis): Inloophuis, Buurtpreventie, Wijkbelang (waarvan ik het voorzitterschap mag uitoefenen). Maar de meeste tijd gaat zitten in internationale correspondentie en de administratie en promotie van het zendingswerk waar ik een voortrekkersrol in speel. En dan studie. Uren studie, omdat ik veel zaken heb ontdekt op het terrein van kerk, kerkgroei en kerkgeschiedenis, waar ik over schrijf

Ik heb me nogal beziggehouden met de oudste kerkelijke geschiedenis, wereldwijd en ook in Groot-Brittannië. Daarvoor hele boeken uit de eerste t/m de derde eeuw doorgespit. Heel interessant en een beetje taai, maar het heeft me veel profijt opgeleverd. De artikelen die ik erover schreef (zie mijn website) worden druk gelezen. Ik kom dan ook met tamelijk veel

nieuws, althans, zaken die grotendeels onbekend zijn. Verder heb ik ook flink gestudeerd op de Oosterse religies en de islam, en daar ook het een en ander over geschreven. Ik houd niet van slappe praatjes, dus ik probeer in mijn artikelen puntig te zijn en een helder standpunt in te nemen.

Mijn werk groeit zo snel, dat ik in maart tot de angstige conclusie kwam dat het teveel werd. Misschien werd ik - net op tijd - 'gered' door de corona-crisis. Een extra reis naar Ivoorkust (vanuit Brussel), met een enorme drukke agenda, moest ik afzeggen. België was gesloten, Ivoorkust ook al. Ik kon weer tot rust komen. Ik houd 't meestal heel aardig in de gaten, maar nu groeiden de zegeningen me boven het hoofd. Is dat goed, of toch kwalijk?

Wat 't ook goed deed was de productie en verspreiding van een tweetalige kinderbijbel in Ivoorkust, Frans – Yacouba (13500 exemplaren) voor de stam Dan. Hun taal heet Yacouba (en zo wordt de stam ook vaak genoemd). Een kolossaal en duur project. Dat ging zo. Een Nederlander, die mij kent, heeft een Egyptische vriend, een Christelijke drukker. Deze heeft een mooie kinderbijbel voor Afrika ontwikkeld. Hij wilde deze benutten voor allerlei stammen. Maar waar te beginnen? Zodoende werd mij de vraag voorgelegd: "Ken je een stam waar die kinderbijbel heel hard nodig is?" Nu heet die drukker Sami Yacoub (uit Caïro). Het schoot zomaar door me heen: "Waarom niet beginnen met de Yacouba?" En zo gebeurde het.

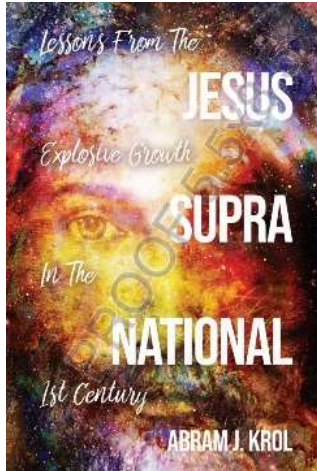
Ik vind dieren leuk. Waar ik ook kom, de hond of kat van het huis komt al snel bij me. Het hondje van onze vrienden in Larumba (de woonplaats van de Kirati goeroe, Nepal) kende mijn stem nog en kwam me na een half jaar uitgelaten begroeten.

Daar had ik ook een waardevolle ontmoeting met een aantal van de 2000 Christenen die daar nu zijn – sinds we daar voor het eerst kwamen.

Welkom met bloemenslingers

Er zou (zal) een boek van me gepubliceerd worden voor de Noord-Amerikaanse markt, *Jesus Multinational*, maar aldaar gaat het *Jesus-Supranational* heten. Opnieuw is de publicatie uitgesteld, nu naar begin 2021 (zo de Here wil en wij leven). Maar omdat ons werk ook een eerste aanvang heeft gemaakt in Liberia, zijn allerlei brochures, boekjes en artikelen nu ook in het Engels vertaald. Ik loop rond met een vraag, die ik binnen een maand opgelost wil hebben: moeten we een Engelse website opzetten? Ik krijg internationaal vaak het verzoek daarom.

Werk aan de kerk, ook dat. Meestal in het buitenland, vooral met predikantenconferenties. In Nederland preek ik vrijwel elke zondag die ik in het land ben, behalve nu dan om begrijpelijke redenen. Maar toch zijn er een aantal digitale diensten. Heel bijzonder. En ik schrijf veel weblogs. Soms bereik ik in een week meer mensen dan met kerkdiensten in een heel jaar, maar gewoonlijk toch wel 13 à 15 maal zoveel. Verder doe ik ook wat pastoraal werk, in het klein. Dat gaat dan vaak om mensen die wat in de knel zitten.

Er staan magere jaren te wachten, misschien wel 7 magere jaren zoals onder Jozef in Egypte. Maar ons werk is vooral op projecten gericht. Bovendien hebben we internationaal honderden en honderden nazorggroepen op de been geholpen. Doordat de kerken overal waar we werken hun deuren moesten sluiten, ziet opeens iedereen het belang in van kleine groepen – en dat resulteert in tientallen aanvragen voor cursussen en trainingen. Voorlopig kunnen we nog goed vooruit.

*Bijbelgroep in Adiaké,
Ivoorkust*

Ik voel me prima. Soms alleen, maar niet zo veel. Kinderen wonen in de buurt en ik heb veel vrienden en kennissen. Ik leer veel uit de Bijbel, en zie steeds meer verbanden en diepte in verhalen en profetieën. Mijn werk inspireert me, net zo goed als mijn kinderen en

kleinkinderen, waarvan de oudste 19 is en al verkering heeft (Naïma), en de jongste is 2 en babbelt al heel aardig (Tobias).

Ik eindig met foto's van de belangrijkste leiders van mijn internationale werk.

Suriya (1) en daarna Santosh (2) uit Nepal, het driemanschap uit Ivoorkust (3; de predikanten Jean-Christophe, Charles en Philippe (v.l.n.r.), Ram Nath (4) uit

India, bezig met iemand te dopen in de Ganges en Luswa (5) uit Kongo naast een pygmee-evangelist. En omdat nazorg en bijbelgroepen zo'n enorme rol spelen, ook onze eerste twee nazorgwerkers, Eddie (6) en Samy samen met zijn vrouw (7)

uit Téapleu in Ivoorkust. De rest laat ik achterwege. We werken met ongeveer 70 mensen op geregelde basis!

Vrienden, het ga jullie goed. Ik richt me dit keer slechts digitaal tot jullie. Postzegels zijn duur, en mijn persoonlijke adressenbestand is verouderd. Ik ben intussen moe geworden. Allen Gode bevolen!

Bram Krol

www.bramkrol.com

*P.S. Een beetje rommelig samengestelde brief –
daarin zie je mijn eigen hand.*